

къмъ близкия прозорецъ да бѣга. Тамъ бѣше тъмно, та жената не го забѣлѣза. Като видѣ, че нѣма никой, тя се завърна пакъ при дѣтето си и си думаше: „Кой ли отвори вратата?“. Най-послѣ се успокои и рече: „Тя и други пѣтъ се е отваряла сама, може и сега да е направила същото“.

Крадецътъ не избѣга, а се върна пакъ въ стаята да обира. Ограби всички скъпи нѣща и се приготви да бѣга. А въ това врѣме майката караше дѣтето да си учи урока отъ букварчето. То четѣше на гласъ, а тя внимаваше и го поправѣше отъ врѣме на врѣме.

Ето какво четѣше момченцето :

„По полето мравкитъ се трудятъ цѣлъ день и събиратъ зимнина. Само щурцитъ ходятъ празни и пѣятъ отъ сутринъ до вечеръ. Прѣзъ зимата мравкитъ ядатъ събраната храница, а щурцитъ измиратъ гладни. Работнитъ хора приличатъ на мравкитъ, а мързеливитъ — на крадливитъ мишки и щурци, затова често отиватъ въ затвора и умираатъ като тѣхъ“.

